

Homer: Odysseen (6. sang)

Oversat af O.S. Due,

Arkaisk tid (600-480 f.v.t.)

(Original linjeangivelse)

Dér sov altså den sejt udholdende lyse Odysseus,
lammet af træthed og søvn. Men gudinden med lynende øjne
drog til Faiakernes folk¹ og byen som de havde bygget.
De havde boet engang på sletterne i Hypereia²,
nær ved Kyklopernes stammer af gudsforgædede³ volds mænd (5)
som var de stærkeste af dem og ofte hærgede landet.
Da lod Nausithoos, skøn som en gud, sit folk emigrere,
sejle til Scheria⁴, langt fra driftige⁵ menneskers færden,
rejste en mur om sin by og huse bag den til folket,
byggede guderne templer og sørgede for jordens fordeling. (10)
Hedenfaren⁶ var han for længst og vandret til Hades.
Nu var Alkinoos konge, forlenet af guder med⁷ visdom.

Og det var kongens palads Athene nu skyndte sig hen til
med sine planer parat for den djærve⁸ Odysseus's hjemkomst.
Dér gik gudinden op i det muntert malede kammer (15)
hvor Alkinoos' datter Nausikaa sov på sit leje.
Skøn som en himmelsk gudinde var pigen af legem og ansigt.
Hos hende sov der to ternere⁹, så kønne som var de Chariter¹⁰,
hver ved sin side af døren, hvis strålende fløje var lukket.
Men som et vindpust svæved hun hen til jomfruens leje, (20)
bøjede sig over dets gærde foroven og talte til pigen
mens hun så ud som en af Nausikaas bedste veninder,
lige så ung som som hun selv og datter af skipperen Dymas.
Ganske som om hun var hende, tog Pallas Athene til orde:

Denne pdf er udskrevet af Esben Harboe Odgaard (esbe2635), Silkeborg Gymnasium (743019), 27/1 2021
Indholdet af denne pdf må kun kopieres eller distribueres af institutioner, der har indgået aftale med Copydan Tekst & Node, og under forudsætning af, at anvendelsen af indholdet sker på de betingelser, som følger af aftalen med Copydan Tekst & Node. Print og kopiering skal i givet fald indgå i skolens indrapportering til Copydan Tekst & Node.

“Sikken forsømmelig¹¹ pige din mor har fået til datter! (25)

Som ikke tar sig det mindste af alt sit skinnende linned¹²!

Snart skal du jo stå brud og har brug for prægtige klæder
selv og til alle de karle der følger dig hjemtil din brudgom.

Det er den slags der skal til for at få et ordentligt rygte,
så at din far og din mor blir stolte af deres pige. (30)

Lad os da så ta på vasketur straks nærmorgenen rødmer!

Jeg tar selvmed og gir dig en hånd så du hurtigt blir færdig,
siden din ungpigetid er ved at være til ende.

Meldt sig som bejlere har jo de bedste svende af alle
her i Faiakernes land hvor du selv er født og har hjemme. (35)

Altså, bed du din herlige far om straks når det dages,
at gøre giggen¹³ parat med muler spændt for til at køre
bælter og kjoler og skinnende lin til vask i det våde.

Du bør jo helst være kørende selv og har ikke nødvendig
at skulle gå. Der er langt til vaskepladsen fra byen.” (40)

Dermed forsvandt Athenaia, gudinden med lynende øjne¹⁴,

bort til Olympen. Dér siger man gudernes evige bolig
står urokkelig fast og fri for hylende storme,

byger af regn eller sne. Dér skinner der sol fra et skyfrit

hvælv med en strålende glans. Dér ejer de salige guder (45)

bolig og lever i fryd og gammen til evige tider.

Dér fløj Athene hen fra pigen hun havde formanet.

Op stod Eos¹⁵ fra tronen af guld, og Nausikaa vågnet

op af sin kvægende søvn og husked sin drøm med forundring.

Straks gik hun gennem paladsets gemakker til sine forældre. (50)

Og hun traf både sin far og sin mor derinde i hallen,

hende ved arnen, i flokken af tjenestepiger, med søblank¹⁶

uld på sin spindende ten, og ham på vej ud ad døren

hen til et møde i rådet med vidtberømmede fyrster
som han var indbudt til af de søfartsberømte Faiaker. (55)
Hun trådte hen til sin elskede far og sagde således:

“Far, vil du ikke nok godt gøre giggen klar med de fine,
rullende hjul? Så vil jeg køre ned med vasketøjsækken
og få det vasket i floden. Der er en del der er snavset.
Også du selv må jo helst, når du mødes med dine grander¹⁷ (60)
og skal forhandle med dem, ha rene klæder på kroppen.
Desuden har du jo også en halv snes sønner herhjemme,
to der er ægtemænd, tre der endnu er ugifte svende.
De vil ha rent tøj på så tit de går ud for at feste,
synges og danse. Og det er jo mig der skal klare det hele.” (65)

Dermed tav hun, for bly til at nævne sit blomstrende bryllup,
selv for sin far. Han forstod dog det hele og svared således:

“Nægte dig vogn vil jeg ikke, min pige, og ej heller andet.
Gå, så skal folkene nok få giggen gjort klar med de fine,
rullende hjul på chassiset¹⁸ og karosseriet¹⁹ monteret.” (70)
Det var hans ord, han lod give besked, og folkene lystred.
De fik den prægtige gig taget frem af sit skur og sat sammen,
hented et mulæselpar og spændte det fast under åget.
Ungpigen hented imens det strålende tøj fra sit kammer.
Klæderne lagde hun op i vognens fjedrende fading²⁰ (75)
mens hendes mor havde pakket en spånkurv²¹ fuld af enhver slags
herlige sager, endogså postej, og havde hældt rødvin
op i en gedeskindssæk. Og da pigen var oppe i vognen,
rakte hun hende en gylden flakon med jomfruelig olie²²
så de fik mulighed for at smøre sig efter en dukkert. (80)
Så tog Nausikaa fat om sin pisk og de strålende tømmer,
knalded og satte i gang så seletøjsbjælderne ringled,

dyrene satte i trav og kørte med tøjet og hende,
fulgt af en flok til fods af flittige tjenestepiger.

Da de var fremme ved flodens henrivende dejlige strømme, (85)
hvor der var faste bassiner med rigeligt rindende vande
til at få bugt med selv de mest genstridige pletter,
spændte de allerførst fra og slap deres mulaseninder²³
ned til den strømmende flod på den duftende eng for at nippe
saftigt kløver og græs. Og så tog de tøjet af vognen, (90)
ud af vasketøjsposen og ned i de mørke bassiner,
hvor de så stampede tøjet om kap mod kummernes bunde²⁴.
Men da så tøjet var rent og samtlige pletter forsvundet,
tog de og bredte det ud på stranden, hvor brændingens²⁵ bølger
havde bragt rullesten²⁶ ind og skyllet dem flunkende²⁷ rene. (95)

Så tog de bad og salved²⁸ sig fint med den skinnende olie,
åbnede kurven og spiste i græsset på engen ved floden,
mens deres vask lå til tørre i solens varmende stråler.
Mætte og glade tog så Nausikaa og hendes piger
slørene af deres lokkede hår og spillede sangbold²⁹. (100)
Det var Nausikaa selv der styrede sangen og dansen.
Ligesom Artemis³⁰ går med sin bue i bjergenes højder,
i Erymanthos' skov eller over Taygetos' tinder,
glad for sin spændende jagt på hurtige hjorte og vildsvin³¹,
alt imens vildnissets nymfer, Aigiderysterens døtre³², (105)
springer og danser omkring så Leto³³ glædes af hjertet
over at se hun er højest og skønnest af alle de andre,
let nok at kende i flokken om end de alle er skønne –
lige så strålende smuk var Nausikaa blandt sine piger.

Men da det snart var på tide at vende tilbage til byen (110)
med deres muler spændt for og tøjet lagt sammen, bestemte

Pallas Athene sig for at der nu skulle ske noget andet:
Helten Odysseus skulle nu vågne og opdage pigen
som skulle tage ham med til Faiakernes konge i byen.
Hun lod prinsessen kaste en bold til en pige, men bolden (115)
blev en forbiør og endte i flodens hvirvlende vande.
Alle hvinede de højt – og så vågnede den lyse Odysseus,
kom over ende og spurgte sit sind og sit hjerte således:

“Ak, jeg arme, hvad er det for folk til hvis land jeg er kommet?
Vilde, brutale barbarer som intet kender til retfærd? (120)
Eller et gæstmildt folk der agter på gudernes vilje?
Hørte jeg ikke et hvin som af unge forskrækkede kvinder?
Nymfer måske, som har hjemme på bjergenes knejsende tinder
eller i flodernes væld eller moser og saftige enge?
Eller måske er jeg nær ved mælende³⁴ menneskevæsner? (125)
Dog, lad mig prøve at kigge og se at skaffe mig vished!”

Det var hans ord, og så kravlede han ud af sit skyggende kratskjul,
brød med sin kraftfulde hånd en bladrig gren af et løvtræ
og holdt den foran sin blottede krop for at dække sin manddom.
Og som den bjergfødte løve der, vis på den styrke den ejer, (130)
også i storm eller regn må på jagt med gnistrende øjne,
ud efter brølende køer eller jammerligt brægende småkvæg
eller en springende hjort i skoven; for bugen befaler
at den forsøger, om så det skal være i fårenes vænge³⁵ –
sådan drev bitterlig nød Odysseus ud for at møde, (135)
var han end aldrig så nøgen, de fagerlokkede³⁶ piger.

Fæl så han ud som han stod forkommen og skrækkelig tilredt,
og de løb ud i panik på de yderste pynter på stranden.
Kun Nausikaa blev hvor hun var. Thi Pallas Athene
gav hende mod i hjertet og jog hende frygten af livet. (140)

Rolig stod hun foran ham. Odysseus tænkte sig godt om:
skulle han gribe omkring hendes knæ og bønfalde pigen
eller med smigrende ord på afstand bede den skønne
vise ham vejen til byen og give ham klæder til kroppen.
Og hvad han sluttelig fandt var tjenligst for ham at gøre (145)
var at forsøge med smiger på afstand uden at vække
hendes forbitrelse ved at ta fat omkring hendes haser.
Altså belagde han straks sine ord med snildelig smiger:

“Dig, en prinsesse, måske en gudinde, tar jeg om knæet!
Er du gudinde af dem der bor på det høje Olympen, (150)
da er det Artemis selv, Aigidebeherskerens³⁷ datter,
som jeg må ligne dig med i skikkelse, højde og skønhed.
Er du af menneskers slægt som bor og bygger på jorden,
trefold lyksalig er da din far og din værdige moder
trefold lyksalig hver eneste bror! Deres hjerter må altid (155)
varmes af fryd og svulme af glæde så ofte de ser dig,
sådan et liljerankt skud, være med i sangen og dansen.
Dog, den mand vil jeg kalde lyksaligst af alle i verden
som det forundes at få dig for prægtige brudekøbsgaver.
Aldrig har jeg dog før for mit øje set magen til skønhed, (160)
hverken hos mand eller kvinde. Jeg fyldes af ærefrygt ved det.
Én gang så jeg på Delos³⁸ så skønt et skud af en palme
bryde af jorden mod himlen ved altret for Foibos Apollon³⁹.
For også dér kom jeg hen med talrige folk i mit følge
under den færd som for mig skulle rumme usigelig jammer. (165)
Ligesom nu stod jeg da i lang tid slået af synet
af det, for aldrig var noget så skønt brudt frem gennem jorden.
Således står jeg her stum af beundring, prinsesse, og vover
ikke at røre dit knæ, hvor hårdt jeg ellers er nødstedt.

Først på den tyvende dag, i går, er jeg undsluppet havet. (170)

Al den tid blev jeg drevet af bølger og hylende storme

helt fra Ogygias ø⁴⁰. En gud har forslået mig hertil
hvor jeg vel også har ondt at døje. Jeg tør ikke håbe
at det er slut, og forinden vil guder beskikke⁴¹ mig mere.

Derfor, prinsesse, forbarm dig! For du er den første jeg tyr til (175)
efter utallige trængsler, og ikke en eneste anden
kender jeg her af det folk der bor og er herrer i landet.
Før du mig til deres by! Og giv mig en las til mit legem!
Bare den sæk som du nok havde med som snavsetøjspose.

Måtte da guderne skænke dig alt hvad dit hjerte begærer, (180)
husbond og velbygget hjem og fordragelighed i familien.
For der er ikke i verden en lykke større og bedre
end når en mand og en kvinde er ét i sind og i tanke
i deres liv med hinanden til ærgrelse for deres fjender,
men deres venner til fryd og dem selv til allermest ære.” (185)

Da tog den liljeblandsfagre⁴² Nausikaa ordet og svared:
“Fremmede, siden jeg skønner du hverken er dum eller ussel,
og det er Zeus der selv gir mennesker lykke og modgang,
gode og slette i flæng, til enhver mand efter sit tykke,
gav han vel også dig din, og den må du bære med fatning. (190)
Men når du nu søger ly i den by og det land der er vores,
da skal du ikke ha mangel på klær eller andet fornødent
som det er rimeligt nok at gi til en hårdtprøvet flygtning.
Jeg tar dig med til vor by og fortæller dig hvem du skal møde.
Det er Faiakernes folk der bor og er herrer i landet, (195)
og jeg er selv prinsesse, den gæve Alkinoos’ datter.
Hans magt er det der giver Faiakerne styrke og hæder.”

Derpå råbte hun højt til de fletningeyndige piger:
“Piger, kom her! Hvad flygter I for ved at møde en fremmed?
Tror I måske det er en der er kommet hertil som en fjende? (200)
Men der er ikke den mand i live og blir det ej heller

som ville anstige her i Faiakernes land for at bringe
krig over landet, så højt vi er elsket af himmelens guder.
Så langt væk over havets evindeligt brusende bølger
bor vi og får ikke ellers besøg af menneskevæsner. (205)
Han er en skibbrudenmand, en stakkel, forvildet på havet,
som vi må tage os af. For fattige flygtninge kommer
alle fra Zeus, og for dem er den ringeste gave en rigdom.
Byd da den fremmede gæst på noget at spise og drikke,
giv ham et bad i floden, et sted der er skærmet for blæsten!” (210)

Pigerne satte da mod i hinanden og kom som de skulle,
fandt et sted der var læ og bragte Odyssees til sæde
der som Alkinoos' datter Nausikaa havde beordret.
Så lagde de linned og kjortel og kappe frem ved hans side,
kom med den gyldne flakon med jomfruelig olie til kroppen (215)
og bød ham ud for at ta sig et bad i de strømmende vande.
Da tog den gæve Odyssees til orde i flokken af piger:

“Piger, gå I nu kun væk og lad bare mig selv om at skylle
saltet af mine skuldre og smøre mig ind i den fine
olie. Min hud har i lang tid været al salve foruden. (220)
Bade mig mens I ser på, vil jeg ikke. Jeg føler det pinligt
sådan at blotte mig helt i et flor af flagrende piger.”

Det var hans ord. Og de gik og forklared Nausikaa grunden.
Så tog Odyssees da bad i det smulthenrindende⁴³ åvand,
skyllede skuldre og ryg for de skorper af salt der var på dem, (225)
vaskede havskummet ud af skæg og hår på sit hoved.
Da han var ren overalt og salvet på kroppen med olien,
trak han i tøjet han fik af den purunge pige som gave.
Da gjorde Alfaders⁴⁴ datter Athene ham større at se til,
og gav hans skikkelse højde og huld⁴⁵ og lod fra hans isse (230)

lokkerne falde i krøller som blomsterne på hyacinther.

Som når en smed der har lært hos Hefaistos og Pallas Athene⁴⁶,
så han er mester i kunsten og frembringer prægtige værker,
kyndigt indlægger sølv med fornemme guldornamenter,
gød hun over hans hoved og skuldre forunderlig charme. (235)
Så gik han ned på stranden og satte sig dér for at vente,
strålende herlig og skøn. Og ungpigen så ham med undren.

Derpå gav hun besked til de fletningeyndige piger:

“Hør hvad jeg siger jer her, mine liljearmede terner!
Ikke enhver af de guder der bor på Olympen, har villet (240)
afskære sådan en mand fra at nå til Faiakernes kyster.
Før så han ud til at være en uanseelig stakkel,
nu er han skøn som de guder der råder i himmelens højder.
Måtte så herlig en mand engang kunne kaldes min husbond
og fæste bo i vort land og ønske at blive her altid! (245)
Byd så den fremmede gæst på noget at spise og drikke!”

Således lød hendes ord. Og de lystrede villigt og hurtigt
og dækked op med mad og med drikke for helten Odysseus.
Da gik den prøvede helt i lag med at spise og drikke
med appetit. For han havde jo ingenting fået i lang tid. (250)

Men Nausikaas plan gik ud på andet og mere.

Straks fik hun hele sin vask lagt sammen og læsset på vognen,
lod så de hovstærke dyr spænde for og stod op i dens fading,
kaldte med venlige ord på Odysseus og sagde således:

“Fremmede, rejs dig nu op og følg med på vejen til byen (255)
så jeg kan tage dig med til min far, i hvis hus jeg er sikker
på at du træffer de fremmeste mænd af alle Faiaker.

Gør som jeg beder dig om! En tåbe er du jo ikke.

Mens vi er ude på landet og menneskers møjsomme marker,
da skal du følges på ilsomme fjed⁴⁷ med flokken af piger (260)
efter min vogn, og jeg kører den vej som I andre skal vandre.
Men når vi nærmer os byen om hvilken der knejser en ringmur,
og de to havne der ligger foran den til højre og venstre,
blir der en snæver passage, og langs den ligger der skibe
oppe på stranden. For dér har enhver en plads til sit sejlskib. (265)
Dér er der også et torv omkring et flot Poseideion⁴⁸
kranset af søjler af marmor på podiets kvaderstensgrundmur⁴⁹.
Dér gør man alt det klart som et veltjæret skib har fornødent,
tove og skinnende sejl og glatafhøvlede årer,
da jo Faiakernes lyst ikke står til bue og pile, (270)
men til at sejle for vind eller årer i hurtige skibe
som de med stolthed og fryd lader krydse det grågrønne havdyb.
Disse folks sladder og snak vil jeg sky⁵⁰ for ikke at blive
skive for spot⁵¹. For folk her i landet kan godt være frække.
Skulle en ringefødt karl træffe på os, siger han bare: (275)
    'Sikke en høj, flot fyr Nausikaa dér kommer hjem med!
Hvor har hun samlet ham op? En fremmed hun nok tar til ægte!
Enten er det en mand, forlist med sit skib, hun har reddet,
én der er langvejsfra, for i nærheden bor her jo ingen.
Eller kanhænde en gud der har hørt hendes brændende bønner, (280)
er steget ned fra sin himmel og lover at ha hende altid!
Det er et held at hun selv kan gå ud og hitte sig husbond
andetstedsfra, når hun nu er for fin til at ta sig en landsmand,
en af de mange og brave Faiaker der ellers har bejlet.'
    Sådan vil snakken nok gå, og mit rygte ville ta skade. (285)
Jeg ville også forarges på piger der optrådte sådan
og lod sig semed mænd bag ryggen på deres forældre
før deres brudfærdsfest var holdt og offentligt fejret.
    Fremmede, lyt til det ord jeg nu siger dig for at min fader
hurtigst muligt skal hjælpe dig til at få lykkelig hjemfart! (290)

Lige ved vejen ser du en lund af herlige popler,
viet Athene. Den kranser en kilde og liflige enge.
Dér har min far som fyrste sin jord og sin blomstrende vingård
lige så langt fra vor by som en råbende stemme kan række.
Dér skal du sidde og vente en stund til vi andre er kommet (295)
ind gennem porten og hjem til den gård hvor min far har til huse.
Når du formoder vi er nået frem og atter er hjemme,
da skal du gå til Faiakernes by og spørge om vejen
hen til min fars, den gæve Alkinoos' prægtige kongsgård.

Let at få øje på er den, og vise dig vej kan den mindste (300)
smådreng uden besvær. Der er ikke noget så herligt
hus i Faiakernes by som Alkinoos' prægtige bolig.
Når du er inde i huset og over den hegnede gårdsplads,
gå du da direkte ind igennem dets hal til du kommer
frem til min mor. Hun sidder i lyset fra arnen, med blåhvid (305)
uld på sin spindende ten, vidunderlig dejlig at skue,
foran en søjle, og bag hende sidder der flittige piger.
Foran minmor er der rejst en trone til far hvor han sidder
stolt som en gud og drikker sin vin af et guldrandet bæger.
Ham skal du blot gå forbi. Det er vores mor du skal lægge (310)
armen om knæene på for at få en lykkelig hjemfart
hurtigt og let, hvor langt din hjemmen så end ligger borte.
For bliver hun dig god og venligsindet af hjertet,
da har du lov til at tro du på ny vil se dine kære,
nå til dit elskede fædreland og din højenloftsbolig." (315)

Det var Nausikaas ord. Og hun jog med snerten af pisken
dyrene frem så de satte i gang fra de rislende strømme.
De ville frem i en fart med hurtigttravende hovslag,
hun holdt tøjlerne stramt, så at pigernes flok og Odysseus
kunne nå med til fods, og hun sparede på brugen af pisken. (320)
Solen gik ned, og de kom til den herlige lund der var viet

til Athenaia⁵², og dér gik Odysseus ind for at vente.

Derinde bad han da straks til Aigisbeherskerens datter:

“Hør mig, Tritogeneia⁵³, Kronions mægtige datter,
nu hvor det gælder! For før var du døv for de bønner jeg bad dig, (325)
da jeg blev knust på havet af bølgenes knusende hersker.
Und mig at finde Faiakernes folk barmhjertige mod mig!”

Det var hans ord. Og hans bøn blev hørt af Pallas Athene.
Men åbenbare sig ville hun ikke af agt for sin farbror,
jordens ryster Poseidon, hvis had til den seje Odysseus (330)
aldrig før kunne slukkes end når han omsider var hjemme.

fra Homers *Odysseen*, oversat af O.S. Due, Gyldendal 1999

---

¹ **Faiakernes folk**: et folkeslag som altid har guderne på deres side, godt kan lide sang og dans og er gode sømænd.

² **Hyperieia**: betyder på græsk "som er over", altså et område som er meget langt væk.

³ **gudsforgåede**: som fører en ugudelig/samvittighedsløs tilværelse.

⁴ **Scheria**: geografisk placering ukendt. Nogle har identificeret den som det moderne Korfu, men den ligger for tæt på Ithaka til, at det virker sandsynligt.

⁵ **driftige**: flittige.

⁶ **hedenfaren**: afdød.

⁷ **forlenet med**: være blevet givet.

⁸ **djærve**: modig.

⁹ **terner**: tjenestepiger.

¹⁰ **Chariter**: gudinder der personificerede ynde og festglæde.

¹¹ **forsømmelig**: ikke pligttopfyldende.

¹² **skinnende linned**: pænt tøj.

¹³ **giggen**: Vogn med to hjul. Opbygget som en stridsvogn.

-
- ¹⁴ **gudinden med lynende øjne:** krigsgudinden Athene.
- ¹⁵ **Eos:** ”Morgenrøde”, i græsk mytologi søster til Helios (Sol) og Selene (Måne); romerne kaldte hende Aurora.
- ¹⁶ **søblank:** farvet lilla med dyrebar farve fra havet.
- ¹⁷ **grander:** Store mænd (statens vigtigste mænd).
- ¹⁸ **chassiset:** understel på giggen.
- ¹⁹ **karroseriet:** overdel på giggen.
- ²⁰ **fjedrende fading:** giggens opbevaringsrum.
- ²¹ **spånkurv:** kurv flettet af træspåner.
- ²² **jomfruelig olie:** olivenolie.
- ²³ **mulaseninder:** hun-muldyr, altså deres trækdyr.
- ²⁴ **kummernes bunde:** fordi sæben ikke var opfundet, stampede man snavset ud af tøj.
- ²⁵ **brændingens:** det sted hvor bølgerne brydes.
- ²⁶ **rullesten:** sten der er blevet rundet af bølger el. lign.
- ²⁷ **flunkende:** skinnende.
- ²⁸ **salved:** smurte sig ind.
- ²⁹ **sangbold:** Sangleg, hvor der danses, mens der spilles bold.
- ³⁰ **Artemis:** mest kendt som jagtgudinde. Måske påkaldt her som beskytter af værgeløse kuld og kvinder i nød.
- ³¹ **v_104:** Eurymanthos og Taygetos er bjergområder på den græske halvø Peloponnes.
- ³² **Aigiderysterens døtre:** Aigiden er et magisk skjold som giver fyld beskyttelse til den der bærer det. Det tilhører Zeus, hvem epiteten altså er tilknyttet.
- ³³ **Leto:** gudinde, mor til Apollon og Artemis.
- ³⁴ **mælende:** talende.
- ³⁵ **vænge:** et afgrænset stykke jord, her en mark.
- ³⁶ **fagerløkkede:** med smukt hår.
- ³⁷ **Aigidebeholders:** Zeus', jf. 6. sang, v. 105
- ³⁸ **Delos:** Lille græsk ø, fødested for Apollon og Artemis.
- ³⁹ **Foibos Apollon:** Foibos er en hyppigt anvendt epitete for Apollon, det betyder "strålende".
- ⁴⁰ **Ogygias ø:** Kalypsos ø, hvor Odysseus tilbringer 7 år. Det er uvist, om øen er en mytisk ø opfundet af Homer til lejligheden.
- ⁴¹ **beskikke:** give til opgave
- ⁴² **liljebladsfagre:** epitete brugt om smukke kvinder (hyppigt Here, Zeus' kone).
- ⁴³ **smulthenrindende:** Som løber let og stille.

---

⁴⁴ **Alfaders:** Zeus'

⁴⁵ **huld:** Skønhed.

⁴⁶ **Hefaistos og Pallas Athene:** Athene er sammen med Hefaistos skytsguder for håndværkere.

⁴⁷ **ilsomme fjed:** i fart.

⁴⁸ **Poseideion:** en helligdom opført til Poseidon, som var søfolket faiakernes vigtigste gud.

⁴⁹ **kvaderstensgrundmur:** Podiets base er lavet af kvadersten, altså sten som er skåret til firkanter, så de fungerer som byggesten. Byen indeholder altså alt det, en civiliseret bystat bør indeholde.

⁵⁰ **sky:** søg at undgå.

⁵¹ **spot:** Ondskab/sladder.

⁵² **Athenaia:** krigsgudinden Athene.

⁵³ **Tritogeneia:** Athene.